

Erik Axel Karlfeldt

född 1864, död 1931, skald, ledamot av Svenska Akademien, efter sin död tillerkänd Nobelpriset. Naturen och kärleken är grundmotiven i hans diktning. Han är en av de största formkonstnärerna i svensk litteratur. I Bibeln är han hemmastadd, och mycket av hans diktning är obegripligt utan bibelkunskap.

På vårvintern 1913 sjuknade Karlfeldt svårt i lunginflammation, och sjukdomen förvärrades framemot påsktiden. På påskaftonen var hjärtverksamheten mycket opålitlig, och i den mån pulsen kunde räknas, gav den omkring 140 slag i minuten. Den sjuke var starkt cyanotisk och i det närmaste medvetslös. Kroppsvärmen började vika. Han kallnade från fötterna uppåt. Läkaren sade: "Nu är det inte långt kvar. Vännerna får gå in och ta avsked."

Karlfeldt kom åter till livet och skrev då en av sina största dikter: Sjukdom.

Nu sviktar himmel, sviktar jord,
men ett är fast och stort:
Jag hörde ett utsägligt ord
vid en obeskrivlig port.

Men porten slog i. Jag vände om
den smärtans väg jag kom.
Det sjöng alltjämt som en vindmelodi,
det ordet som flög förbi.

Och slocknar i livets bullrande sång
dess klang från förnimmandets gräns,
så skall jag dock minnas till nästa gång,
att rösten lät som en väns.

Det skulle dröja till nästa gång. Under tiden skulle Karlfeldt mer än en gång ge uttryck åt ett möte med Kristus, framför allt kanske sin Höstpsalm. Den ingår i diktsamlingen Hösthorn, som kom 1927.

Bliv hos mig, mästare, som tyder skriften,
ej som ett spökelse ur helgongriften
men som en bordskamrat i stilla byn,
där jag vill njuta torftigt bröd och vin.

Ditt väsen kom mig när i dagens glans
blott som en bländande och snabb vision,
men närmre under kvällens törnroskrans
och närmast som en andedräkt, en ton.

Nu står mitt Umbrien, skuggans land, framför mig;
jag kräver ej att se dig, blott jag hör dig,
blott då och då du bär min själ ett bud,
min vän i vind och skymning och min Gud.

Upp stiga höstens tunga moln av brons.
Du är i dem som i det sommarblå,
din skugga reses som ett hult abskons
för dem som trött i ok och hetta gå.

I aftonlandet är min ro belägen,
mitt Emaus bland kullarna vid vägen.
Det är din närhet som gör trygg min stig,
att gå i mörkret är att gå med dig.

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - KONSTNÄRER, SIARE OCH SKALDER)